

Arrest

**nr. 59 920 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 februari 2009 een asielaanvraag in. Zij verklaarde op 26 februari 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij beslissing van 20 november 2009 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Het beroep tegen de onder punt 1.2. vermelde beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 43 115 van 7 mei 2010.

1.4. Op 14 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 29 december 2010 werd de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 10 januari 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (...)
geboren (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn: China /Volksrep./*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 07/05/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster in haar verzoekschrift vraagt vrijgesteld te worden van het betalen van rolrechten, merkt de Raad op dat hij in casu, gelet op de datum van de indiening van het verzoekschrift, geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven gezien de illegale verblijfssituatie van verzoekster. Verwerende partij verwijst hiertoe naar rechtspraak van de Raad.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3 § 1 van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 mei 2010 met nr. 43 115 werd verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris of van de minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster noch als vluchteling heeft erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster geen nut opleveren. Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Ter adstructie van haar enig middel betoogt verzoekster:

“II.1. Gedurende haar verblijf in België is de verzoekende partij een relatie aangegaan met de heer (M.V.). De heer (M.V.) heeft de Belgische nationaliteit en is de vader van het kind van de verzoekende partij. (stukken 2 en 3)

De zoon van de verzoekende partij en de (M.V.) heeft dus tevens de Belgische nationaliteit.

Op heden vormen de verzoekende partij, de heer (M.V.) en hun kind een feitelijk

Indien de verzoekende partij wordt uitgewezen naar China, wordt art. 8 EVRM (het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) geschonden. De verzoekende partij heeft recht op een gezinsleven en zou bij een uitwijzing naar China gescheiden worden van haar partner en kind.

Het is immers volstrekt illusoir dat de verzoekende partij snel naar België zou kunnen terugreizen. Een repatriëring naar China zou het gezinsleven van de verzoekende partij dan ook zeker ontwrichten en de familiale eenheid in het gedrang brengen.

II.2. Het is voor de verzoekende partij tevens zeer moeilijk, zo niet onmogelijk om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst.

Het kind van de verzoekende partij heeft de Belgische nationaliteit, waardoor rekening moet worden gehouden met het verbod om de eigen onderdanen uit wijzen (artikel 3, vierde protocol EVRM). Wanneer de verzoekende partij wordt uitgewezen naar China zal zij haar kind moeten achterlaten in België, zodat het onmogelijk is om een gezinsleven te hebben in dat land.

De DVZ bepaalde trouwens in haar toelichting van de regularisatiecriteria dd. 7/12/2006 het volgende:

“ II. Een prangende humanitaire situatie

Het betreft hier een aantal situaties waarbij de wetgever niet uitdrukkelijk voorzien heeft in een verblijfsrecht doch waarbij de toekenning van een verblijfsstatus zich in een individueel geval toch opdringt. Een limitatieve opsomming van deze situaties is niet mogelijk.

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van prangende humanitaire redenen indien een weigering om de aanvrager tot een verblijf te machtigen strijdig zou zijn met de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden of de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Volgende voorbeelden kunnen gegeven worden (niet limitatieve lijst):

- De persoon die een ouder is van een Belgisch kind en die een echt en effectief gezin vormt met dit kind [...] “

Volgens de toelichting van de DVZ van de regularisatiecriteria bevindt de verzoekende partij zich dus in een prangende humanitaire situatie waarin de weigering om haar tot een verblijf te machtigen, strijdig zou zijn met de bepalingen van het EVRM (in casu artikel 8).

In een arrest dd. 29/01/2008 bepaalde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de DVZ niet zomaar haar eigen regularisatiecriteria naast zich neer mag leggen. Op die manier erkende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet deze criteria en impliceert dit dat er ook in een bijkomende

motivering worden bij een bevel tot het grondgebied te verlaten betekend aan een vreemdeling van wie men weet dat ze in België samenwoont met haar Belgisch minderjarig kind.

“Il en résulte qu'en se bornant à énoncer dans la décision attaquée que le fait d'avoir deux enfants belges n'ouvre pas automatiquement un droit de séjour et ne peut constituer une circonstance exceptionnelle, sans avoir référence à la note précitée dont il ne pouvait ignorer l'existence, ou expliciter les circonstances permettant de comprendre qu'il n'en soit pas fait application, la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation formelle et n'a pas valablement justifié sa décision au regard de l'article 8 de la CEDH. “

Ook in de instructie van 26 maart 2009 inzake regularisatie van de toenmalige minister van Asiel en Integratie - Annemie Turtelboom - wordt een situatie zoals deze van de verzoekende partij beschouwd als een humanitaire situatie die recht zou moeten geven op een verblijfsvergunning.

“ Ter herinnering, de vreemdelingen die zich in volgende prangende humanitaire situaties bevinden, kunnen een verblijfsvergunning bekomen:

- [...]

- Vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden, waardoor hun verwijdering in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, namelijk:

1. De vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind. [...]

In een nieuwe instructie van de DVZ van 19 juli 2009 wordt hetzelfde criterium herhaald:

“Bepaalde specifieke ‘humanitaire’ situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

1. [...]

2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties.

Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

2.1 De vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind. [...]

Een uitwijzing van de verzoekende partij naar China is in strijd met artikel 8 EVRM.”

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.5. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.6. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.7. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.8. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.9. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een relatie heeft met een Belgische onderdaan, de heer M.V., met wie zij tevens een zoon heeft die beschikt over de Belgische nationaliteit. Verzoekster poneert dat zij met haar partner en kind een feitelijk gezin vormt en dat het voor haar zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, is om in haar land van herkomst een gezinsleven te leiden. Verzoekster verwijst naar het artikel 3, vierde protocol EVRM en stelt dat haar kind de Belgische nationaliteit heeft waardoor rekening dient gehouden te worden met het verbod om de eigen onderdanen uit te wijzen.

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet melding maakte van het feit zwanger te zijn van een Belgische onderdaan. Verzoekster voegde bij haar aanvraag een medisch attest toe waaruit blijkt dat zij zwanger is en dat de bevalling verwacht wordt op 6 augustus 2010. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster voor het eerst een erkenningsakte en een geboorteakte toe waaruit blijkt dat de heer M.V. de wettelijke vader is van het kind van verzoekster, geboren op 22 maart 2010. Een stuk dat voor het eerst bij het verzoekschrift wordt gevoegd, kan mede in het beraad worden betrokken, in zoverre het wordt aangebracht door de verzoekende partij ten bewijze van elementen of verklaringen die zich reeds in het administratief dossier bevonden. Omdat dit in casu het geval is kunnen de neergelegde geboorteakte en de neergelegde erkenningsakte in ogenschouw worden genomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij niet betwist dat verzoekster een relatie heeft met de heer M.V., een Belgische onderdaan, met wie zij tevens een Belgisch kind heeft. Gelet op voorgaande kan in casu aangenomen worden dat verzoekster een effectief gezinsleven heeft in België. Er zijn geen indicaties in het administratief dossier voorhanden die wijzen op het tegendeel.

3.11. Aangezien verzoekster nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

3.12. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing haar verhindert met haar echtgenoot en kind een gezin te vormen en verwijst hiervoor naar de Belgische nationaliteit van haar gezinsleden, doch toont hiermee niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Waar verzoekster verwijst naar de criteria om gemachtigd te worden tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het voorwerp van huidig beroep een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en niet de beslissing tot onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het arrest waarnaar verzoekster verwijst wordt – buiten vermelding van een datum – niet nader gespecificeerd zodat niet kan afgeleid worden of de omstandigheden in onderhavig geval dezelfde zijn als deze die geleid hebben tot het door verzoekster vermeld arrest. Verzoeksters kritiek dienaangaande is derhalve niet dienstig en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 3, vierde protocol EVRM wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt ten aanzien van verzoekster en niet van haar Belgisch kind, zodat verzoeksters argument in casu niet dienstig is.

3.13. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoekster een arrest neer van het Hof van Justitie van 8 maart 2011. Daargelaten de vraag of de Raad rekening kan houden met dit stuk, wijst hij er op dat verzoekster allerminst aantoonst dat de voorliggende feiten vergelijkbaar zijn met de feiten die zich hebben voorgedaan in de aangehaalde zaak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER